

Arrest

nr. 185 056 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, bij aangetekende zending van 30 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 20.03.2017 om 16:50 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, [...]

de heer :

naam H.. voornaam M.R.

geboren op 10.01.1989 te T. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Bangladesh wonende te [....]

houder van het document Paspoort nummer [...]

afgegeven te DIP/DHAKA op : 02.01.2013

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...], met het oog op : [....]

afkomstig uit Larnaca met FR2092 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[....]

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: In het bezit van Nederlandse verblijfkaart met nr. [...] Die kaart staat evenwel SIS geseind door Nederland onder nummer [...] en wordt derhalve in beslag genomen door de Federale Politie

[...]"

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico op een behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. Verzoeker leidt een enig middel af uit de *“schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 3, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 11 en 22 van de Grondwet en met artikel 8 (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 7 (eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het proportionaliteitsbeginsel; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht.”*

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoekende partij is in het bezit van een geldig paspoort (zie stuk nr. 6) en heeft als echtgenoot (zie de huwelijksakte met apostille stuk nr. 4) van een onderdaan van de Europese Unie, M.N.D.S.P. (zie de identiteitskaart stuk nr. 5) geen visum nodig om in de Europese Unie te kunnen reizen.

In die zin heeft het Europees Hof van Justitie ontegensprekelijk beslist dat (zie stuk nr. 7):

Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer de echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/260 en van richtlijn 73/148.

In casu bewijst verzoekende partij haar identiteit middels haar paspoort (zie stuk nr. 6) en haar huwelijksband met de Portugese onderdane D.S.P. (zie stuk nr. 4) aan de hand van haar huwelijksakte met apostille (zie stuk nr. 5).

Verzoekende partij is tevens geen gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid omdat zij bij de Nederlandse ambassade in Bangladesh haar studentendossier indiende met de daarvoor vereiste documenten en na overheidscontrole zij de toestemming kreeg om aan de Rotterdamse Universiteit haar master te volgen en de examens af te leggen.

De Nederlandse verblijfskaart die SIS vermeldt staat en werd ingehouden door de Belgische politie werd door de Nederlandse gemeentelijke overheid zelf afgeleverd.

Indien deze verblijfskaart met onregelmatigheden behept is dan zit verzoekende partij daar voor niets tussen en kan haar geen fout worden ten laste gelegd ten einde het motief dat zij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid.

De SIS vermelding betreft de verblijfskaart afgeleverd door de Nederlandse overheden en niet de persoon verzoekende partij: verzoekende partij ontving enkel de verblijfskaart waardoor hoedanook onmogelijk schuld treft of daardoor een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid kon worden.

Hieruit volgt dat er geen uitzondering kan gemaakt worden op de geciteerde lezing die het Europees Hof van Justitie maakt en verzoekende partij haar volle recht op een gezinsleven kan invoeren. De bestreden beslissing is kennelijk disproportioneel.

Schending van het recht op privéleven en familie- en gezinsleven.

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij terwijl zij een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie uit te leggen in het bijzonder dat het SIS-signalement haar niet kan worden aangewreven waardoor zij geen gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt.

Dit blijkt uit de tekst van de bestreden beslissing die luidt:

[...]

Deze motivering gaat volledig voorbij aan het feit dat de geciteerde Europeesunierechtelijke wetgeving zoals gelezen door het Europees Hof van Justitie aan verzoekende partij gehuwd met mevrouw D.S.P. het recht verleend om het grondgebied van verwerende partij te betreden.

Het motief is kennelijk fout en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

De fundamentele rechten op privé-, familie- en gezinsleven in vrijheid kunnen slecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid worden ingeperkt en dan nog voorzover zij noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Verzoekende partij vormt zoals hiervoor werd aangetoond geen enkele bedreiging voor de openbare orde en openbare veiligheid, noch voor de volksgezondheid. Bovendien blijft de bestreden beslissing hierover occult en bevat het administratieve dossier geen feiten of stukken die deze bedreiging zou kunnen ondersteunen.

Bij gebrek aan elk draagbaar motief is de bestreden beslissing kennelijk foutief genomen minstens disproportioneel.

Schending van artikel 3, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 11 en 22 van de Grondwet en met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij moet in elk geval nagaan of haar beslissing de meer voordelige internationale bepalingen niet schendt.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen (art. 3 van voormelde Wet van 15 december 1980; a simile R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun

soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Verwerende partij had verzoekende partij moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen en ten einde voormelde schendingen te voorkomen.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Schending van de hoorplicht.

In voormelde omstandigheden nam verwerende partij kennelijk een bestreden beslissing zonder kennis van zaken.

Door dit niet te onderzoeken handelt verwerende partij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen en bestaan er ernstige middelen om de bestreden beslissing te vernietigen.

Schending van de ingeroepen middelen.

§. Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en ziet zij haar fundamentele rechten zoals in het middel ingeroepen onherstelbaar geschonden zoals hiervoor aangetoond.

Immers stelt uw Raad bij de uitvoering van de bestreden beslissing in haar vaste rechtspraak vast dat verzoekende partij haar belang verliest en daarna onderhavig beroep moet worden verworpen.

Zonder onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing beschikt verzoekende partij kennelijk niet langer over een effectief beroep."

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daarmee corresponderend is er, enerzijds, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat als volgt luidt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”,

en, anderzijds, artikel 22 van de Grondwet:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Verzoeker acht de voormelde rechtsregels en -beginselen geschonden, doordat hij van oordeel is dat hij in het bezit is van een geldig paspoort en als echtgenoot van een onderdaan van de Europese Unie geen visum nodig heeft om in de Europese Unie te kunnen reizen. Hij levert voorts kritiek op het feit dat hij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing tot teruggrijving is genomen op grond van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]”

De motivering is gestoeld op het feit dat de Nederlandse verblijfskaart die verzoeker in zijn bezit had SIS-geseind staat door Nederland en in beslag wordt genomen, zodat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker niet dat de verblijfskaart SIS-geseind is en evenmin de mogelijkheid die de verwerende partij in dat geval heeft om de verblijfskaart in te trekken. Ter zitting, geconfronteerd met de nota van de verwerende partij, haalt hij wel aan niet te weten om welke reden er geseind werd en stelt hij, zoals hij dat al in zijn verzoekschrift deed, dat indien de verblijfskaart met fouten is behept, hem dat niet persoonlijk ten kwade kan worden geduid. Hij vervolgt zijn betoog, verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Justitie, om te komen tot de vaststelling dat, wanneer uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, hij niet aan de grens mag worden teruggewezen wanneer hij is gehuwd met een EU-onderdane voor zover hij het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van de huwelijksband.

Opdat hij dus een belang heeft bij zijn middel, moet verzoeker minstens aantonen dat de verwerende partij wist of hoorde te weten dat hij gehuwd is met een EU-onderdane op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Hij kan zich niet zonder meer vergenoegen met de stukken die hij daaromtrent bij het verzoekschrift voegt. Immers, de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De vraag blijft dus of de verwerende partij wist of kon weten dat verzoeker gehuwd lijkt te zijn met een Portugese dame. Verzoeker voert in dat kader verder ook de schending aan van het recht om te worden gehoord.

Het administratief dossier bevat de volgende twee stukken die in dat kader relevant zijn:

A) Een stuk van de federale politie, afdeling grenscontrole, waarin het volgende wordt vermeld:

“1. Identiteit

[...]”

2. Onderschepping

Betrokkene(n) werd(en), wegens de redenen aangehaald in supra, opgehouden aan de grenscontrole - niveau

aankomst op 20/03/17 om 1650 uur door D.VDB..

3. Reisweg / Ticket

Herkomst : Larnaca met RYANAIR (FR2092) op 20/03/17 om 16.36 uur

Bestemming : Rotterdam

Terugkeer : NIET VOORZIEN

4. Aangeboden documenten

[kopie paspoort]

5. Gegevens visum

GEEN

6. Interpellatie passagier(s)

Om 17.15 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door INP A. D .

Hij/Zij druk(t)(en) zich uit in de Engelse taal.

Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :

Betrokkene is op doorreis naar Rotterdam waar hij student is.

BESTAANSMIDDELEN

€ 80,00 cash en een bankkaart.

Betrokkene blijft in het bezit van zijn geldelijke middelen.

BAGAGE

1 handbagage

7. Vaststellingen en info :

Op 20/3/2017 komt betrokkene aan te Brussel met vlucht FR2092 uit Larnaca.

Hij biedt zich aan met zijn geldig paspoort van Bangladesh en een Nederlandse verblijfskaart. Bij controle in ons geautomatiseerd systeem zien we dat zijn Nederlandse verblijfskaart, kaartnr. [...], SIS geseind staat door NEDERLAND onder nummer [...].

Het document wordt door de dienst Valse en Vervalste Reisdocumenten in beslag genomen.

Betrokkene is daardoor niet meer in het bezit van een verblijfsdocument en hij heeft geen geldig schengenvisum in zijn paspoort.

Betrokkene verklaart laatstejaargestudent te zijn in Rotterdam.

Verblijfsadres : [...].

Rotterdam - Nederland.

Hij verklaart niet geweten te hebben dat zijn verblijfsdocument geseind staat en hij weet ook niet waarom.”

B) Een vragenlijst “met het oog op een beslissing inzake binnenkomst op het grondgebied” van 20 maart 2017 om 20u50 waarin verzoeker onder meer wordt gevraagd of hij een duurzame relatie heeft, een huwelijk of geregistreerd partnerschap, kinderen of ouders, familie of “andere” in België of in de EU.

Op deze vragenlijst wordt telkens aangeduid dat verzoeker heeft geweigerd de vragen in te vullen. Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat hij heeft geweigerd te tekenen. Verzoeker lijkt ter zitting de bewijskracht van dit stuk in twijfel te willen trekken, maar bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet dit document worden geacht met de waarheid overeen te stemmen.

De Raad kan, na kennisname van deze stukken, alleen maar vaststellen dat verzoeker wel degelijk werd gehoord – zodat een schending van het hoorrecht niet aan de orde is – en in de mogelijkheid werd gesteld om de verwerende partij in te lichten van zijn huwelijk met een Portugese onderdane, doch heeft nagelaten dat te doen. In de gegeven omstandigheden kan hij de verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dat gegeven of er niet over te hebben gemotiveerd in het licht van de Europese regelgeving zoals uitgelegd door het Hof van Justitie dan wel in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of de artikelen 11 en 22 van de Grondwet samen gelezen. Van enige disproportionaliteit in de bestreden beslissing of van enig onzorgvuldig handelen is, gelet op verzoekers eigen in gebreke blijven, prima facie evenmin sprake.

Tot slot betoogt verzoeker dat hij door de uitvoering van de bestreden beslissing zijn recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest verliest, maar ook hierin kan hij niet worden bijgetreden. Immers, zoals uit het voorgaande blijkt, werden alle vermeende schendingen onderzocht alvorens verzoeker daadwerkelijk zal worden verwijderd.

2.2.3. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

2.3. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS